

LBRIS

We know
books

Redactare: Daria Logofătu

Corectură: Iulia Trăncuță

DTP: Carmen Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Walder, Vanessa

Orașul vulpilor / Vanessa Walder ; il. de Simona M. Ceccarelli ;
trad. din lb. germană de Teodora Tănase. - București :

Booklet Fiction, 2025

ISBN 978-630-6662-92-0

I. Ceccarelli, Simona M. (il.)

II. Tănase, Teodora (trad.)

821.112.2

Title of the original German edition:

Das geheime Leben der Tiere – Stadt der Füchse (Wald, Vol. 3)

© 2023 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

© Booklet Fiction, 2025, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

Vanessa Walder

ORAȘUL VULPILOR

Ilustrații de Simona M. Ceccarelli

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

*Pentru Tone și pentru toate vulpile care își împart
grădinile cu noi, chiar dacă nu le știm numele.*

CUPRINS

PRIMA PARTE: ȘESUL

Gândul primăverii	9
Lupta pentru fericire	14
Mamele nu pariază	21
Născut	26
Vulpi puturoase în vizuina viezurelui	29
În căutarea unui nume	36
Nu uitați să vă jucați cu mâncarea	44
Hoțul de găini	54
Înotătoare	59

PARTEA A DOUA: ORAȘUL

Iepurele și ariciul	67
Fructele magice din Țara Minunilor	77
Între lumi	89

Hăituit	101
Vulpoiul care face pe mortul	107
Pădurea de lumini	113
Căpetenia clanului	124
Tovarășa	135

PARTEA A TREIA: PĂDUREA

Doi vagabonzi	144
Lumea vulpilor	151
Mai aveți întrebări?	159

„Oamenii au dat uitării adevărul acesta, zise vulpea.
Dar tu nu trebuie să-l uiți. Devii răspunzător de-a pururi
pentru ceea ce ai îmblânzit.“

Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*, 1943

PARTEA I: ȘESUL

GÂNDUL PRIMĂVERII

E mijlocul iernii. Amintirea verii trecute e la fel de îndepărtată ca speranța verii viitoare. Aerul de deasupra câmpiilor a uitat parfumul florilor. Copacii dezgoliți au încetat de mult să mai ducă dorul frunzelor. Apa din pârâu nici nu-și mai amintește că a fost cândva apă curgătoare. Hrana e greu de găsit. Tot ce a fost verde acum e maro și tot ce a fost zemos e uscat. Multe animale stau ascunse sub pământ. Unele hibernează. Altele, mai lașe, au plecat spre sud de teama frigului.

Nu și vulpea.

Ea nu hibernează. Nici măcar n-are nevoie de vizuină, doarme pur și simplu pe pământ sau chiar în zăpadă. Blana groasă o ajută să facă față frigului. Coada

stufosă, lungă cât o jumătate din corp, îi servește drept păturică atunci când stă ghemuită. Pe timp de toamnă a fost hărnicuță și a prins mai mulți șoricei decât de obicei, ca să mai pună un strat de grăsime.

Nici întunericul n-o deranjează. În spatele retinei are o suprafață care reflectă lumina și care amplifică până și cea mai slabă licărire. Pupilele vulpii nu sunt rotunde, ca la câini sau la oameni, ci alungite. Când soarele strălucește cu putere, ele se contractă, însă vulpea vede în continuare toate culorile.

Ger, căldură, întuneric, vânători, secetă, inundații, foamete... Vulpea e capabilă să se adapteze la orice situație.

În noaptea aceasta cu lună strălucitoare, o chinuie o durere surdă. Nu e de la stomac, fiindcă tocmai ce a mâncat o veveriță. Era moartă de ceva vreme, dar n-o deranjează. Sistemul său imunitar a luptat cu atâtea virusuri, încât a devenit chiar el un animal de pradă.

Nu, durerea pe care o simte e ca un gol. E înrudită cu foamea și totuși diferită. Să fie oare luna sau iarna nesfârșită? Nu, vulpea tânjește... după un tovarăș.

Senzația apare în fiecare an cam în aceeași perioadă, și o cuprinde la fel cum primăvara cuprinde câmpurile

întinse. Doar că în fiecare an devine tot mai puternică. E agasantă. Periculoasă. O forță a naturii.

Pe întreg parcursul anului, vulpea e prudentă și subtilă. Astfel, încearcă să stea departe de lupi, de câini și mai ales de oameni, cărora le place să vâneze vulpi.

Iar acum o să fie imprudentă și o să riște să fie descoperită.

Vulpea se urcă pe un mal de pământ și își scrutează teritoriul: este neted și golaș, iar orizontul se profilează în depărtare. Primăvara, pârâul susură printre câmpuri nesfârșite, pictate în galben, verde și auriu. Acum, sclipește nemișcat în lucirea argintie. Două căprioare topăie în lumina lunii. Însă vulpii nu-i pasă de ele.

Îi pasă de un singur lucru: pentru prima oară anul acesta și pentru a doua oară în viața ei, își strigă chemarea. Este un țipăt încrezător și răgușit, care trebuie să ajungă la partenerul potrivit. De preferat, un partener aflat la mulți kilometri depărtare, dar înzestrat cu urechi sensibile.

— Ascultă-mă! răsună strigătul ei, care străpunge întunericul și singurătatea nopții. Mă auzi, tovarășe drag? Te aștept! Vino la mine!